

Móricz Zsigmond

„...fáj a szívem a szép Hortobágyért, amelyik úgy szép, ahogy van - még itt van, s nem hiszem, hogy egy-kettőre meg lehessen változtatni. De még itt van, mindenki zarándokoljon el, s nézze meg - ezt a hatalmas kertet, a magyarságnak ezt a nemzeti kincsét - , mert ennél rendkívülőbb nincs ebben az országban semmi látnivaló.”

Petőfi Sándor: Hortobágyi kocsmárosné

Hortobágyi kocsmárosné, angyalom!
Tegyen ide egy üveg bort, hadd iszom;
Debrecentől Nagy-Hortobágy messze van,
Debrecentől Hortobágyig szomjaztam.

Szilaj nótát fütyörésznek a szelek,
Lelkem, testem majd megveszi a hideg:
Tekintsen rám, kocsmárosné violám!
Fölmelegszem kökényszeme sugarán.

Kocsmárosné, hej hol termett a bora?
Savanyú, mint az éretlen vadalma.
Csókolja meg az ajkamat szaporán,
Édes a csók, megédesül tőle szám.

Szép menyecske... savanyú bor... édes csók...
Az én lábam idestova tántorog;
Öleljen meg, kocsmárosné édesem!
Ne várja, míg itt hosszában elesem.

Ej galambom, milyen puha a keble!
Hadd nyugodjam csak egy kicsit fölötte;
Úgyis kemény ágyam lesz az éjszaka,
Messze lakom, nem érek még ma haza.

Ady Endre: A Hortobágy Poétája

Kúnfajta, nagyszemű legény volt,
Kínzottja sok-sok méla vágnak,
Csordát őzött és nekivágott
A híres magyar Hortobágnak.

Alkonyatok és délibábok
Mégfogták százszor is a lelkét,
De ha virág nőtt a szívében,
A csorda népek lelegelték.

Ezerszer gondolt csodaszépet,
Gondolt halálra, borra, nőre,
Minden más táján a világnak
Szent dalnok lett volna belőle.

De ha a piszkos, gatyás, bamba
Társakra, s a csordára nézett,
Eltemette rögtön a nótát:
Káromkodott vagy fütyörészett.

Petőfi Sándor

„Hortobágy, dicső rónaság, te vagy az Isten homloka. Megállok közepeden s körültekintek oly elragadtatással, milyet nem érez a schweizi az Alpeseiken, milyet csak a beduin érez Arábia sivatagjaiban. Milyen szabadon lélekzem, mint tágul keblem!”

Debrecennek van egy vize

Debrecennek van egy vize,
Kinek Hortobágy a neve.
Arra van egy kőhíd rakva,
Kilenc lyukra van állítva.

Azon megy át gulya, ménes,
Csikós, gulyás, jaj de kényes.
Cifraszűr van a nyakába,
A babája a csárdába.

Hortobágnak vize szőke,
Kis pejlovam, ne félj tőle,
Holnap reggel nyolc órára,
Vigyél által a csárdába.

Kis pejlovam csárda előtt,
Gödröt vágott maga előtt.
Rúg, vág, kapál ágaskodik,
A gazdája jó bort iszik.

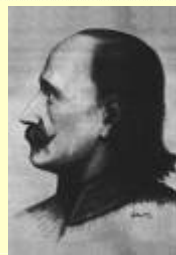
Egyik iszik a Meggyesbe,
A másik a Cserepesbe.
A harmadik a Morgóba,
Gulya, ménes csavargóba.

Szabolcska Mihály: A Hortobágyon

Be szép vagy, be szép vagy
Édes Hortobágyom,
Nincs teneked párod
Hetedhétországon,
– Sehol a világon.

Isten e földet tán
Külön teremtetten,
S mint egy sehyemkendőt
Ide terítette,
– Gyönyörködni benne.

Fazekas Mihály: Hortobágyi dal

Óh, te áldott Kanahám,
Hortobágy mellyéke!
Beh sok szegény legénynek
Vagy te menedéke,
Jó paripán ugratod,
Pénzt adsz erszényébe,
Szép menyecskét karjára,
Jó bort a kezébe.
Itt a szegény legénynek
Uraság a dolga,
Heverészhét kedvére,
Nem lebernyés szolgál,
Van húsa, szalonnája,
Öt örü bundája,
Szép zöldellő mezőben
Legel a marhája.
Óh én édes Istenem!

Adj jó békességet,
Fordíts el országunkról
Döghalált, inséget,
Hogy ebessük békével
Zsíros kenyereinket,
Áldj meg uram, teremtőm!
Jó borral is minket.
Csaplárosné, galambom!
Tölts bort a kupába,
A szegény magyar legény
Hadd igyon bűvába;
Pajtás! Isten áldjon meg,
Őrizzen a kártól,
Vármegyétől, fiscustól,
Töröktől, tatártól.

